Змордований горем, я довго хворав,
Без волі, без долі,— з одчаю вмирав,
Потративши віру в любов і в добро,
І кидав од себе безсиле перо,
Світ божий здавався темніш, як тюрма,
Надії всі згасли — і сліду нема,
Душа заніміла з важкої журби,
Усюди ввижались мерці та гроби...
Але наді мною тут грім прокотивсь,
Немов спересердя, що я засмутивсь,
І голос почувся могучий: "Вставай!"
Як поклик до бою за рідний свій край.
Я разом прокинувсь, опала з очей
Полуда, чорніша од чорних ночей,
Душа оновилась, душа ожила,
Святі ідеали всі знов прийняла,
Огнем освітилась моя голова,
І знов зрозумів я забуті слова,
А серце, як здавна, туди все тягло,
Де простір і воля, блакить і тепло!